

Epistola lui Pavel către Tit (2) - Stanley Bruce Anstey

Adevărul și temerea de Dumnezeu în credincioși

Pavel se adresează credincioșilor „simpli” din biserică, ca să spunem așa. Aceștia erau cei care se aflau sub paza bătrânilor menționați în capitolul 1. Vedem în capitolul 2 că adevărul și evlavia sunt lucruri care ar trebui să îi caracterizeze nu doar pe bătrânii/supraveghetorii din adunare, ci *pe toți* credincioșii - de la cei mai bătrâni până la cei mai tineri. Deoarece creștinismul nu este doar un adevăr, pe care îl avem în cap, ci ceva ce ar trebui să punem în practică în toate relațiile noastre din viață, Pavel îi prezintă lui Tit comportamentul care ar trebui să fie așteptat de la credincioși.

Versetul 1

Pavel spune:

Tit 2.1: Dar tu vorbește cele cuvenite învățaturii sănătoase: ...

Așadar, există anumite lucruri, care aparțin doctrinei sănătoase, pe care Tit ar trebui să le scoată în evidență în slujirea sa. După cum am menționat, acestea sunt lucruri practice, care au de-a face cu modul în care trăim și ne conducem viața. Scopul pe care Pavel îl avea în vedere era ca credincioșii să fie caracterizați de „fapte bune” (Tit 2.14). Îndemnul adresat aici lui Tit nu este în primul rând ca el să învețe pe alții aceste lucruri practice în mod public în adunare - deși există cu siguranță un loc pentru aceasta acolo - ci ca el să comunice aceste lucruri credincioșilor la nivel personal. De aceea, Pavel spune: „Dar tu *vorbește ...*”, ceea ce sugerează mai degrabă că Tit ar trebui să transmită aceste lucruri în dialogul personal. De aici putem vedea că lucrarea lui Tit era în mare parte de natură pastorală. O mare parte din lucrarea unui prezbiter constă în a vorbi cu credincioșii față către față. Aceasta arată că slujirea publică în sine nu este suficientă pentru a satisface toate nevoile poporului lui Dumnezeu. Multe învățături practice se dau cel mai bine în discuții personale.

În acest capitol, Pavel trece în revistă diferitele clase de oameni, care alcătuiesc o adunare normală, și îi oferă lui Tit o scurtă prezentare a ceea ce se așteaptă de la fiecare clasă în ceea ce privește comportamentul. Aceste lucruri se aplică și nouă, în zilele noastre, la fel cum se aplicau și oamenilor din acea vreme.

Bărbații mai în vârstă (versetul 2)

Versetul 2

Tit 2.2:... ca bărbații în vârstă să fie cumpătați, demni, chibzuiți, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare; ...

Este vorba de bărbați de vârstă înaintată, dar nu sunt bătrâni/supraveghetori; nu toți bărbații în vârstă sunt calificați pentru această funcție sau aspiră la ea. Chiar dacă acești bărbați nu dețin funcția de bătrân/supraveghetor, viața lor ar trebui totuși să fie caracterizată de adevăr și evlavie. Pavel spune că ei ar trebui să fie „cumpătați, demni, chibzuiți, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare”.

Capitolul 2

- A fi „cumpătat” înseamnă a judeca corect viața și a folosi astfel timpul cu înțelepciune (Psalmul 90.12). Aceasta este valabil mai ales pentru o persoană în vârstă, care nu mai are mult din acest bun prețios.
- A fi „demn” înseamnă a te purta cu demnitate. Aceasta nu înseamnă să fii sever și morocănos.
- A fi „chibzuit” înseamnă a exercita stăpânirea de sine în toate lucrurile.
- A fi „sănătos în credință” [= *sound in faith*] înseamnă a avea o încredere sănătoasă și personală în Dumnezeu. Aceasta nu este același lucru cu a fi „sănătos în credință” [= *sound in the faith*] (Tit 1.13¹, care are de-a face cu o înțelegere sănătoasă a doctrinei creștine care ne-a fost transmisă, astfel încât să o putem păstra (Iuda 3; 2 Timotei 1.14). (Când cuvântul „credință” este însoțit de articolul hotărât, se referă de obicei la revelația creștină a adevărului, iar când articolul hotărât lipsește, [credință], se referă la forța interioară a încrederii sufletului în Dumnezeu).
- În afară de aceasta, acești bărbați mai în vârstă trebuiau să aibă o „dragoste” autentică pentru toți sfinții.
- De asemenea, ei trebuiau să aibă „răbdare” în circumstanțele dificile ale vieții. Din acestea făceau parte și încercările, care aduc cu ele îndurarea infirmităților fizice, care vin odată cu înaintarea în vârstă. Ei trebuiau să îndure aceste încercări, în loc să se plângă de ele, și să fie astfel un exemplu pentru turmă.

Femeile în vârstă (versetul 3)

Versetul 3

Tit 2.3:... de asemenea, ca femeile în vârstă să fie în toată purtarea lor, așa cum se cuvine femeilor sfinte, nu defăimătoare, nu robite de vin mult, învățând de bine, ...

Surorile mai în vârstă trebuie să se comporte „în același fel”, așa cum „se cuvine femeilor sfinte”. Ca și în cazul bărbaților mai în vârstă, surorile mai în vârstă ar trebui, de asemenea, să dea un exemplu în comportamentul lor. Mai presus de toate, ele ar trebui să aibă sub control două lucruri, care ar avea cu siguranță un efect negativ asupra mărturiei lor personale și asupra lucrării lor - *limba* și *apetitul* [*dorința* lor de „vin mult”]. Ele nu trebuiau să fie „defăimătoare” și nu trebuiau să fie „robite de mult vin”. Este posibil ca aceste lucruri să le fi caracterizat viața înainte de convertirea lor - căci cretanii erau de obicei „mincinoși” (*limba*) și „pântece leneșe” (*apetitul*) - dar în viața lor de creștini aceste lucruri nu-și aveau locul. Iubirea de sine este nepotrivită pentru creștini, mai ales pentru surorile mai în vârstă; ea ar trebui înlocuită cu învățarea altora a ceea ce este drept [„învățând de bine”].

După ce în versetul 3 Pavel a vorbit despre caracterul care ar trebui să le caracterizeze pe femeile mai în vârstă, în versetele 4 și 5 el schițează lucrarea pe care acestea ar trebui să o facă în învățarea surorilor mai tinere. Această slujire lipsește în mare măsură în biserica de astăzi.

¹ Nota redacției: Traducerea King-James (KJV), folosită de Anstey, are în Tit 2 2 *sound in faith*, în Tit 1.13 însă *sound in the faith*.

Femeile tinere (versetele 4,5)

Versetele 4,5

Tit 2.4,5:... ca să le deprindă pe cele tinere să-și iubească soții, să iubească și copiii, să fie chibzuite, curate, gospodine, bune, supuse soților lor, ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu.

Atunci când Pavel ajunge la instrucțiunile sale pentru surorile mai tinere, în mod remarcabil, el nu îi cere lui Tit să li se adreseze direct, ci mai degrabă această instruire trebuie făcută prin intermediul surorilor mai în vârstă. W. Kelly spune că:

Putem observa modul înțelept și sfânt în care Tit este îndrumat să le atenționeze pe femeile tinere, nu direct, ci prin intermediul femeilor mai în vârstă.²

Aceasta este instructiv; ne arată că frații nu au o slujire personală față de surori - în special față de surorile mai tinere. Tit trebuia să fie atent să nu trezească o impresie greșită sexului opus. Multe neînțelegeri și nenorociri apar pentru că frații nu țin cont de sfatul înțelept al lui Pavel.

Apostolul menționează *șapte* lucruri, în care surorile mai în vârstă ar trebui să le instruiască pe cele mai tinere:

- În primul rând, ele ar trebui „să-și iubească soții”. Ele nu ar trebui să fie independente de soții lor atunci când iau decizii importante.
- De asemenea, ele ar trebui „să-și iubească copiii”, fiind alături de ei și nu lăsându-i nesupravegheați.
- În ceea ce privește caracterul lor, ele ar trebui să fie „chibzuite”, adică să aibă discernământ în lucrurile practice ale vieții - de exemplu, în relațiile cu banii etc.
- De asemenea, ele ar trebui să fie „curate”, adică să evite orice urmă de necurăție prin îmbrăcăminte provocatoare și comportament nepotrivit.
- Ele ar trebui să fie „gospodine”. Aceasta înseamnă că îndatoririle casnice nu ar trebui neglijate. O casă îngrijită și ordonată este o mărturie bună; ea reflectă pe Dumnezeuul ordinii, pe care Îl reprezentăm. Acest îndemn mustră caracterul lor național de lenevie (Tit 1.12).
- Ele trebuie să fie „bune”. Aceasta ar include o varietate de acte de bunătate.
- În cele din urmă, ele trebuie să fie „supuse soților lor, ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu”. Cu alte cuvinte, ele trebuie să recunoască supremația soțului lor și să-i fie supuse (Efeseni 5.22,23). Ele trebuie să „conducă treburile casei” (1 Timotei 5.14), dar nu să domnească peste soțul lor!³

² W. Kelly, *The Epistles of Paul to Titus and Philemon*, pag. 52.

³ Nota redacției: Anstey folosește aici în engleză un joc de cuvinte: *They were to “rule the house” (1 Timotei 5.14), but not rule their husbands!*

Bărbații tineri (versetele 6-8)

Versetele 6-8

Pavel continuă să adreseze un cuvânt bărbaților tineri. El spune:

Tit 2.6-8: Pe cei mai tineri, la fel, îndeamnă-i să fie chibzuiți, în toate fiind tu însuși un model de fapte bune; în învățatură, nesticăciune; seriozitate, vorbire sănătoasă necondamnabilă, încât cel împotrivor să se rușineze, neavând nimic rău de spus despre noi.

Includerea lui Tit în remarcile adresate tinerilor arată că Tit era și el un frate mai tânăr - deși probabil nu la fel de tânăr ca Timotei. Tit trebuia să-i învețe pe tineri prin exemplul personal, prezentându-se pe sine ca un „model”.

- Bărbații mai tineri trebuiau să fie „chibzuiți”, ceea ce are de-a face cu a avea o judecată bună în toate lucrurile - atât spirituale, cât și naturale.
- Ei trebuiau să dea dovadă de „nesticăciune în învățatură”. Doctrina sănătoasă necesită sânguință și studiul atent al diferitelor subiecte biblice (1 Timotei 4.6; 2 Timotei 2.15).
- De asemenea, ei ar trebui să fie caracterizați de „seriozitate”. Prostia frivolă nu trebuia să aibă loc în viața lor, dacă se așteptau ca credincioșii să îi ia în serios.
- Și, în cele din urmă, ei trebuiau să vorbească cu o „vorbire sănătoasă, necondamnabilă”, astfel încât cei care se opuneau adevărului să nu-i poată condamna pe bună dreptate.

Personalul casnic (versetele 9,10)

Versetele 9,10

Apoi, Pavel adresează un cuvânt personalului casnic. El îi spune lui Tit:

Tit 2.9,10: Robii să fie supuși stăpânilor lor, să fie plăcuți în toate, necontrazicând, nefurând, ci arătând toată buna credincioșie, ca în toate să împodobească învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor.

Acești robi erau sclavi. Ca robi creștini, ei trebuiau să dea mărturie despre Hristos prin comportamentul lor în timp ce lucrau pentru stăpânii lor pământești. Dacă se comportau într-un mod evlavios, „supunându-se” stăpânilor lor și plăcându-le - „fără să contrazică” sau să rețină ceva - ei „împodobeau în toate învățătura Dumnezeu nostru Mântuitor”. În acest fel, latura practică a adevărului creștinismului ar fi văzută în acțiune, aducând o mărturie puternică pentru Domnul. Comportamentul evlavios împodobește doctrina pe care o susținem.

Este interesant și instructiv modul în care Pavel abordează problema robiei în epistolele sale (Efeseni 6.5-9; Coloseni 3.22-25; 1 Timotei 6.1,2). Dumnezeu nu a prevăzut niciodată robia pentru om; ea a fost introdusă de oameni perversi pentru motive josnice. Cu toate acestea, atunci când Pavel le scrie robilor creștini, el nu îi încurajează să se elibereze de situația lor. Mai degrabă, el le spune cum ar trebui să se comporte în situația lor, astfel încât mărturia harului lui Dumnezeu din Evanghelie să poată fi transmisă mai departe. Căci creștinismul nu este o forță care schimbă nedreptățile sociale din lume; nu acesta este scopul Evangheliei. Când Domnul a venit la prima Sa venire, El nu a căutat să îmbunătățească lumea prin înlăturarea relelor sociale și politice. El va face toate acestea într-o zi viitoare, când va interveni în judecată la arătarea Sa. Atunci, tot ceea ce este strâmb în această lume va fi îndreptat (Isaia 40.3-5).

Capitolul 2

În consecință, creștinii credincioși nu sunt chemați să îndrepte lumea, ci să aștepte ziua viitoare. Noi trebuie să lăsăm lumea așa cum este și să vestim Evanghelia care îi cheamă pe oameni din această lume în cer. De aceea în epistole nu există nicio solicitare adresată creștinilor credincioși de a elimina nedreptatea robiei - sau orice altă nedreptate socială din lume. Aceasta se datorează faptului că noi suntem „în” lume, dar nu „din” lume (Ioan 17.14). Domnul a spus că, dacă Împărăția Sa ar fi „din lumea aceasta”, atunci slujitorii Săi ar lupta pentru aceste lucruri (Ioan 18.36). Dar, întrucât noi nu suntem din lumea aceasta, să lăsăm „cioburile să se lupte între cioburile pământului” (Isaia 45.9, SCHL 2000).

Pavel știa cât de important este pentru creștinii credincioși să dea o mărturie bună înaintea lumii. Marea sa grijă pentru robii creștini era ca aceștia să se comporte cinstit „pentru ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie hulite” (1 Timotei 6.1). Acești robi credincioși nu trebuiau să fugă (așa cum a făcut Onisim înainte de a fi mântuit; a se vedea Filimon 15), ci trebuiau să rămână în poziția lor și să-L glorifice pe Dumnezeu în fața stăpânilor lor, tratându-i cu respect autentic și „nu numai când sunt sub ochii lor, ca cei care caută să placă oamenilor”. Dacă ei slujeau „în simplitate de inimă”, aceasta ar fi fost o mărturie puternică a realității credinței lor în Hristos (Coloseni 3.22). Astfel, ei trebuiau „să lucreze din suflet, ca pentru Domnul”, pentru că, în realitate, ei „slujeau Domnului Hristos” (Coloseni 3.23,24). Aceasta arată că un credincios, indiferent de statutul său social în societate, are totuși posibilitatea de a mărturisi pentru Hristos. Nu putem fi cu toții misionari, dar cu toții putem împărtăși Evanghelia cu cei cu care avem de-a face în viața noastră de zi cu zi, și în felul acesta slujim Domnului.

Trei mari motivații pentru o viață evlavioasă (versetele 11-15)

Versetul 11

Tit 2.11: Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat, ...

Pornind de la cuvântul „pentru că”, Pavel aduce în discuție *trei* motivații majore pentru o viață evlavioasă:

- doctrina harului lui Dumnezeu (Tit 2.11,12)
- iminența venirii Domnului (Tit 2.13)
- prețul mare plătit de Domnul pentru a ne răscumpăra dintr-o viață de păcat (Tit 2.14)

Apostolul scoate în evidență aici aceste forțe motrice pentru o viață evlavioasă, deoarece aceasta era ceea ce le lipsea credincioșilor crețani. Ei erau cu adevărat convertiți, dar exista puțină sau deloc pocăință în legătură cu vechile lor obiceiuri.

Doctrina harului

Versetele 11,12

După ce Pavel menționează „învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor” (Tit 2.10), el intră în mai multe detalii în versetele următoare. El spune:

Tit 2.11,12: Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat, învățându-ne ca, după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent, ...

Aceasta este o afirmație cuprinzătoare a ceea ce este creștinismul și ce face el pentru cei care cred în Evanghelia. Dumnezeu, în harul Său, a pus mântuirea la dispoziția tuturor oamenilor

prin trimiterea Fiului Său în lume. Cei care Îl acceptă prin credință sunt învățați să se lepede de neevlavie și de poftele lumești și să trăiască o viață sfântă în această lume rea.

„Harul lui Dumnezeu” este marele nostru învățător aici. Harul este acordarea unei favori nemeritate de obiecte, pe care nu le meriți. Este exact ceea ce a făcut Dumnezeu pentru generația umană. Din bunătatea și dragostea inimii Sale, El a găsit o cale de a aduce „mântuirea” omenirii prin moartea Fiului Său. Cei care cred în Domnul Isus Hristos și Îl acceptă ca Mântuitor al lor sunt astfel eliberați de pedeapsa dreaptă pentru păcatele lor. Acest act de favoare divină ne arată ce crede Dumnezeu despre păcat - El îl urăște cu o ură divină! Este o urâciune pentru natura Sa sfântă. Prin urmare, El cu siguranță nu vrea ca noi să continuăm să practicăm păcatul. Credinciosul trebuie să se întrebe: „Cum pot continua să fac lucruri pe care Dumnezeu le urăște și de care El m-a mântuit?” Această logică simplă îl va conduce pe fiecare credincios sobru să renunțe la viața sa anterioară de „neevlavie și poftă lumești” și „să trăiască cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent”. Cuvântul „a tăgădui” este la timpul aorist în greacă, ceea ce indică faptul că această renunțare la vechea viață a credinciosului trebuie să fie un eveniment unic. Pentru a sublinia aceasta, traducerea lui J.N. Darby spune: „*tăgăduind*” [*having denied*]. Harul lui Dumnezeu *s-a arătat* deci pentru toți oamenii, dar el îi *învață* doar pe cei care acceptă mântuirea pe care o aduce.

Venirea apropiată a Domnului

Versetul 13

Apoi Pavel menționează venirea Domnului. Și aceasta ne va motiva să trăim o viață evlavioasă. El spune:

Tit 2.13:... așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos, ...

„Fericita speranță și arătarea gloriei” sunt evenimente viitoare, care vor avea loc în scurt timp. Ele sunt cele două părți ale celei de-a doua veniri a Domnului. „Fericita speranță” este răpirea, când Domnul vine să ia pe sfinții Săi în cer (Ioan 14.2,3; 1 Tesaloniceni 4.15-18). Aceasta se va întâmpla *înainte de* necazul cel mare de șapte ani. „Arătarea gloriei” este revelația publică a lui Hristos cu sfinții Săi în fața lumii, *după* necazul cel mare (Zaharia 14.5; 1 Tesaloniceni 3.13; Iuda 14). În acest moment, El va „judeca pământul locuit, cu dreptate” (Faptele apostolilor 17.31) și Își va stabili domnia milenară (Apocalipsa 11.15).

Pentru un creștin credincios, aceste lucruri sunt mult mai mult decât simple evenimente profetice. Răpirea are loc atunci când Hristos, „Mirele” nostru, vine să ne ia în casa Tatălui (Matei 25.6; Ioan 14.2,3), unde vom fi apoi uniți oficial cu El la „nunta Mielului” (Apocalipsa 19.7-10). Aceasta trezește afecțiunea nupțială în inimile noastre (Apocalipsa 22.17). Apostolul Ioan ne spune că speranța de a fi cu El și ca El ne determină să ne curățim „precum El este curat” (1 Ioan 3.3). Așadar, dacă avem venirea apropiată a Domnului în mod corespunzător în inimile noastre, aceasta va avea un efect practic asupra vieții noastre și ne va motiva să trăim vieți evlavioase - deoarece niciun creștin sincer nu dorește să fie prins făcând ceva dubios în momentul în care Domnul vine să ne cheme acasă (Luca 12.35-40).

„Arătarea” lui Hristos este, de asemenea, menționată, deoarece, dacă este înțeleasă corect, are, de asemenea, un efect practic asupra vieții noastre. Arătarea lui Hristos este momentul în care rezultatele vieții noastre vor fi dezvăluite lumii sub formă de recompense. Este foarte posibil să pierdem o recompensă pentru că am trăit neglijent (Apocalipsa 3.11) și apoi „să fim dați de

rușine dinaintea Lui la venirea Sa” (1 Ioan 2.28). Aceasta ne motivează să trăim în așa fel încât să găsim aprobarea Domnului în acea zi și să fim „plăcuți Lui” (2 Corinteni 5.9). În acest fel, ambele aspecte ale venirii Sale ne sunt prezentate pentru a ne motiva să trăim o viață plăcută lui Dumnezeu.

Unii cred că „fericita speranță” (răpirea) și „arătarea lui Hristos” sunt unul și același eveniment. Aceasta este o învățătură falsă, care a existat timp de multe secole. Ea face parte din teologia reformată (teologia legământului). Pentru a susține această idee, multe versiuni moderne traduc Tit 2.13 ca fiind un singur eveniment. Ele justifică aceasta cu o regulă a gramaticii grecești: regula spune că, dacă două substantive sunt conectate prin conjuncția „și” și primul substantiv are articolul hotărât (masculin, feminin sau neutru), dar al doilea nu, atunci al doilea substantiv se referă la același lucru ca și primul substantiv și este o descriere suplimentară. Deoarece în Tit 2.13 este doar un singur articol hotărât la genul feminin în contextul „fericita speranță” și „arătarea gloriei”, unii traducători și cercetători ai Bibliei concluzionează că acestea se referă la unul și același lucru.

W. Kelly a preluat această întrebare și a arătat că există excepții de la această regulă:

Întrebare: Într-o notiță pierdută se pune întrebarea dacă „fericita speranță” este sinonimă cu sau distinctă de „arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos”.

Răspuns: Presupun că forma propoziției în greacă (un singur articol la cele două substantive legate) nu le determină neapărat în mod precis, ci doar le grupează într-o clasă comună. Compară 2 Tesaloniceni 2.1, unde apare aceeași construcție. Cu toate acestea, nimeni nu ar afirma că „venirea [sau prezența] Domnului nostru Isus Hristos” este același lucru cu „adunarea noastră la El”. Cred că Duhul Sfânt spune că acestea sunt văzute ca fiind conectate, chiar dacă sunt lucruri diferite în sine. Pe unii i-ar putea ajuta să înțeleagă mai bine Tit 2.13 dacă ar considera că adevăratul sens este „arătarea gloriei” - spre deosebire de *harul* care a fost arătat deja (Tit 2.11). „Fericita speranță” mi se pare a fi chiar mai aproape și mai personală de inimă.”⁴

Așadar, există excepții de la această regulă în gramatica greacă, care necesită discernământ din partea noastră pentru a recunoaște unde și când se aplică. Din moment ce știm din alte pasaje că răpirea și arătarea lui Hristos sunt evenimente diferite, este logic că acesta este și cazul aici în Tit 2.13.

F.B. Hole spune că:

Este foarte posibil ca prin „fericita speranță” apostolul să aibă în vedere venirea Domnului pentru sfinții Săi, despre care el scrie în prima sa scrisoare către Tesaloniceni (1 Tesaloniceni 4.15-17). Dacă este așa, atunci în Tit 2.13 ni se prezintă atât venirea Sa *pentru* sfinții Săi, cât și venirea Sa *cu* sfinții Săi ca speranță a noastră.⁵

Prin urmare, „harul” s-a arătat la prima venire a lui Hristos (Tit 2.11), iar „gloria” se va arăta doar la a doua Sa venire (Tit 2.13).

⁴ W. Kelly, „Answers to Questions: That Blessed Hope” în *The Bible Treasury*, 1860, Anul 3, pag. 32. Online auf www.stempublishing.com.

⁵ F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 4: *Galaterbrief – Philemonbrief*, Hückeswagen (CSV) 1998, pag. 298.

Marele preț plătit de Domnul pentru a ne răscumpăra

Versetul 14

Pavel continuă să menționeze poate cel mai mare motiv dintre toate pentru o viață evlavioasă - prețul nespus de mare, pe care Domnul l-a plătit pentru a ne răscumpăra. El spune că:

Tit 2.14:... care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune.

Ce altceva ar fi putut da Domnul pentru a ne salva în afară de „pe Sine Însuși”? Acest fapt este menționat de cel puțin zece ori în Scriptură (Matei 20.28; Galateni 1.4; 2.20; Efeseni 5.2,25; 1 Timotei 2.6; Tit 2.14; Evrei 7.27; 9.14,26). Ce jertfă! Este voia lui Dumnezeu ca acest fapt să provoace o reacție în noi. Dacă ne luăm timp să reflectăm la ceea ce L-a costat pe Domnul să ne răscumpere - agonia suferințelor Sale ispășitoare - vom reacționa cu recunoștință, iar aceasta se va manifesta în devotamentul inimii pentru El. Va trezi în noi dorința de a-I face bucurie și de a face ceva pentru El, datorită a ceea ce a făcut El pentru noi. La fel ca psalmistul, ne vom întreba: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmul 116.12). Știind că Dumnezeu urăște păcatul, credinciosul sincer va fi determinat să renunțe la orice „fărădelege” și va începe să desăvârșească sfințenia în viața sa (2 Corinteni 7.1; 1 Timotei 4.7).

Pavel continuă să spună că intenția lui Dumnezeu este ca creștinii credincioși să fie „poporul Său”, „plin de râvnă pentru fapte bune”. Aceasta arată că scopul creștinismului nu este de a crea un vid în viața oamenilor; fărădelegea trebuie înlocuită cu o viață plăcută lui Dumnezeu, care se demonstrează prin practicarea faptelor bune. Aceasta arată că cei care au primit harul mântuitor al lui Dumnezeu trebuie să contribuie la lauda harului lui Dumnezeu prin comportamentul lor.

Versetul 15

Capitolul se încheie cu o repetare a misiunii lui Tit. Pavel spune:

Tit 2.15: Vorbește acestea și îndeamnă și muștră cu toată autoritatea. Nimeni să nu te disprețuiască.

Există aici o ordine morală: mai întâi Tit trebuia să „vorbească” despre lucrurile care ar trebui să devină comportament creștin, dar dacă acest lucru nu era acceptat, el trebuia să îi „îndemne” pe credincioși la aceste lucruri. Aceasta înseamnă că trebuia să folosească mai multă forță. Dacă tot nu era acceptat, Tit trebuia să îi „muștre cu toată autoritatea”, pentru că el fusese însărcinat cu autoritatea apostolică de a insista asupra acestor lucruri.

Referitor la comportamentul lui Tit, Pavel spune: „Nimeni să nu te disprețuiască!” Tit trebuia să aibă grijă să se comporte onest și corect în toate lucrurile, astfel încât nimeni să nu aibă motive să disprețuiască slujirea lui.